

16. neděle v mezidobí rok A (2023)

1. čtení - Mdr 12,13,16-19

Po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není Boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, že s pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vší šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

Mezispěv – Žl 86,5-6.9-10.15-16a

Tys, Pane, dobrý a shovívavý.

Tys, Pane, dobrý a shovívavý,
nejvýš milosrdný ke všem, kdo volají k tobě.
Vyslyš, Hospodine, mou modlitbu,
všimni si hlasu mé snažné prosby.

Všechny národy, které jsi učinil, přijdou,
budou se ti klanět, Pane,
a velebit tvé jméno.
Protože tys veliký a činíš divy,
ty jediný jsi Bůh.

Ty však jsi, Pane, Bůh milosrdný a milostivý,
váhavý k hněvu, svrchovaně laskavý a věrný.
Obrat' se ke mně a smiluj se nade mnou.

2. čtení – Řím 8,26-27

Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a (Bůh), který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přímluva za křest'any je ve shodě s Boží vůlí.

Zpěv před evangeliem – srov. Mt 11,25

Aleluja. Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tajemství Božího království odhalil maličkým. Aleluja.

Evangelium – Mt 13,24-43

Nechte obojí spolu růst až do žní.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' A služebníci mu řekli: 'Máme jít a (plevel) sesbírat?' On však řekl: 'Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní – a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromažďte do mé stodoly.' „, Předložil jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všecka semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Pověděl jim jiné podobenství: „Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“ To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: 'Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.' Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli.“ Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové (toho) Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je d'ábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!“

Homolie

Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. (Mt 13,24)

Drazí bratři a sestry,

o některých lidech říkáme, že jsou snílci. Například tehdy, když sní o krásném a ideálním světě. Některým dáváme za pravdu, když tvrdí, že na naší zemi se nám bude žít stále hůř a hůř. Někteří zase mají názor, že není nic nové pod sluncem. Vždy bylo spolu dobro i zlo a tak to bude stále. Ježíšovo podobenství o pšenici a plevelu nám obrazně a srozumitelně vysvětluje, že do konce světa bude na této zemi dobro i zlo. Bude to tak proto, že už od počátku světa seje Bůh i d'ábel. Všechno, co Bůh zasel, bylo velmi dobré. Člověk byl šťastný, dokud nezačal sít i ten druhý. On přesvědčil lidi, že Bůh je žárlivý a nechce se s nimi rozdělit. Jezte

a budete jako Bůh. To lidi povzbudilo. Jedli a poznali, že jsou nazí. A tak začal proces setby Bohem i d'áblem.

Bůh zasel: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné Bohy kromě mne, aby ses jím klaněl“. Ďábel zasévá: „To není pravda! Ty sám sobě jsi Bohem! Sobě se klaněj, sebe obdivuj, dokaž, co v tobě je! Na to Boha nepotřebuješ!“ Bůh zasel: „Vzpomeň, abys den sváteční světil“. Ďábel: „Rychle do práce! Pracuj a vydělávej! Co vyděláš, užívej! Neoddychuj! Nepřemýšlej! Nechoď v neděli do kostela! Všechno je to promrhaný čas! Z toho ti peníze nepotečou!“ Bůh zasel: „Cti otce i matku“. Ďábel zasel: „Ukaž, že jsi odvážný, že máš svoje názory! Proč poslouchat rodiče? Svět poslouchej!“ Bůh zasel: „Nezabiješ!“ Ďábel na to: „Bojuj o svoje práva! Když ti někdo zavazí, odstraň ho! Když ti je nesympatická nějaká rasa nebo národ, napadni ho! Jestli nechceš mít dítě, zabij ho! Když je starý člověk nevyléčitelně nemocný, píchni mu smrtící injekci!“

Bůh zasel: „Nesesmilníš“. Ďábel: „Jsi svobodný člověk! Dělej, co chceš! K čemu čistota a věrnost? Užívej! Jen si dej pozor, abys nedostal nějakou pohlavní nemoc!“ Tak seje do lidských srdcí Bůh a satan. Proto v nich vyrůstá pšenice i koukol. Ježíš také říká, kdy d'ábel působí: „když lidé spali“. Ďáblovi se daří lidi uspat a pak rozsévat. Uspal tisíce lidi za komunizmu, aby mnozí bez problémů a výčitek svědomí zradili Boha. Uspal rodiče, aby nedávali dětem pravou náboženskou výchovu. Dnes jsou tyto děti rodiči a jen málo z nich je věřících. A my od nich žádáme, aby ve víře vychovávali své děti. A starí rodiče si spokojeně sedí s růžencem v kostele a děkují Bohu, jak dobře děti vychovali, vždyť všichni vnuci a vnučky přijali křest. Uspává nás i dnes. Zvykáme si na všechny druhy nemorálností a chtěli bychom ze sebe „vyšlechtit“ jakýsi hybrid, v němž by byla naráz pšenice i koukol. Tedy sloužit Bohu i Zlému.

Drazí v Kristu,

chovat se podle toho, jak nám to vyhovuje. Dokonce pokládáme Boha za nespravedlivého a vyčítáme mu, že neumí udělat pořádek se světem, se zlými lidmi a s našimi sousedy, kteří se mají lépe než my. Přitom možná zapomínáme, že na tom kousku země, kde žijeme, je i naší zásluhou koukol. Povzbud'me se však tím, že kdysi byli „koukolem“ i Pavel, Matouš, a také Petr, když zapřel Krista... Poslechli Boha a stali se „pšenici“. I my se můžeme změnit, pokud budeme upřímně chtít. Bůh bude stále „ve dne“ sít pšenici a d'ábel v „noci“ koukol. Do konce světa budou růst spolu. Dělejme vše s pomocí Boží, aby v nás rostlo jen dobro a láска. Amen.